

Arrest

nr. 286 925 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54, 3de verdieping
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 30 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 17 september 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 18 oktober 2022 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingen-status en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, E. M. (...), verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in het dorp Sadatman (district Kot, provincie Nangarhar). U woonde daar samen met uw vrouw, zoon en dochter, de vrouw en kinderen van uw oudere broer A. (...), uw moeder, stiefmoeder en uw jongere broer He. (...). Uw vader is ongeveer 12 jaar geleden overleden. Uw oudere broer A. (...) werkte al meer dan 10 jaar voor de nationale politie van Afghanistan (ANP) en was gestationeerd in het 8ste politiedistrict van Jalalabad. U werkte voornamelijk samen met uw stiefmoeder in het veld, waar u tarwe, maïs en katoen teelde.

Rond het einde van april 2019 was u op bezoek bij uw oom langs moederzijde, H. Eh. (...), toen 2 leden van daesh naar uw huis kwamen. Zij vroegen uw moeder waar u was, en zeiden dat u zich bij hen moest aansluiten of dat u gedood zou worden. Verder zeiden ze dat uw broer zijn werk moest opgeven. Uw moeder zei dat u die ochtend het huis was uitgegaan en dat zij niet wist waar u was, waarop de leden van daesh vertrokken. Uw moeder kwam daarop meteen naar het huis van uw oom langs moederzijde om u in te lichten over het gebeurde. H. Eh. (...) wilde niet dat u nog bij hem zou blijven omdat hij en zijn gezin gevaar konden lopen. Hij ging dan de volgende ochtend het huis uit om uw reis uit Afghanistan te regelen. Uw broer A. (...) financierde uw reis, die volgens uw schatting tussen de 8000 en 10000 Amerikaanse dollar of euro kostte.

U vertrok rond eind april 2019 uit Afghanistan en u bereikte op 17 september 2020 België, via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. Op 30 september 2020 diende u te België een verzoek om internationale bescherming in.

Nadat u uit Afghanistan was vertrokken en zich in Bosnië bevond hoorde u van uw moeder en vrouw dat daesh nog een 2de keer naar uw huis was gekomen, en dat ze toen ook uw huis hadden doorzocht. Hoewel u nog in contact bent met uw familie vraagt u niet meer naar eventuele verdere bezoeken van daesh omdat zij u hier toch niet over zouden vertellen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw taskara (kopie), de taskara van uw vader (kopie), de taskara van uw broer (kopie), verschillende documenten van het werk van uw broer (alle kopies).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet vooraleerst op gewezen worden dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (op 30 september 2020) immers aan geboren te zijn op 15 oktober 2003, en verklaarde uzelf dus amper 16 jaar oud. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 27 oktober 2020, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op 27 oktober 2020 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed ondermijnt bovendien bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met daesh.

Vooreerst dient er te worden gewezen op verschillende opmerkelijke elementen omtrent de vermeende rekruteringspoging van daesh. Zo is het bijzonder opvallend dat u niemand anders kende die daesh had getracht te rekruteren, en dat u zelfs nog nooit gehoord had van andere gevallen van gedwongen

rekrutering zoals het uwe (NPO, P.22). Nochtans was volgens u de reden dat daesh u wilde rekruteren omdat "mijn broer voor de ongelovige overheid werkte en dat ik nu voor hen moest werken" (NPO, P.21). Het is daarbij weinig aannemelijk dat daesh u wilde rekruteren, net omdat uw broer voor de overheid werkte. Het werk van uw broer indachtig is het immers veel waarschijnlijker dat u niet op dezelfde ideologische lijn als daesh zat, dan omgekeerd. Toen u werd gevraagd waarom u een geschikte kandidaat voor daesh zou zijn, gezien uw broer zijn werk, was uw antwoord allerm minst verhelderend: "Toen deed ik niets anders. Ik was gewoon in het huis toen ze hoorden over mijn broer die voor de overheid werkte" (NPO, P.21). Aangezien er bovendien talloze mensen uit uw district voor de overheid werkten, waarvan u er overigens meerdere wist op te noemen (NPO, P.27-28), is het al even onduidelijk waarom daesh specifiek u, de broer van een gewone sergeant van de politie, wilde rekruteren. Dat u van niemand anders gehoord had die door daesh gerekruteerd zou worden, hoewel u goed op de hoogte bleek van het reilen en zeilen in uw district (NPO, P.26-29), ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het verloop van deze rekruteringspoging kan evenmin overtuigen. Enerzijds dient er te worden gewezen op het toevallig karakter van de door u beschreven gebeurtenissen. Net op de dag waarop daesh schijnbaar uit het niets naar uw huis kwam, kwam uw neef "naar mijn dorp, en hij zei om naar zijn dorp te gaan" (NPO, P.23). Dit toeval is bijzonder opmerkelijk. Anderzijds is het merkwaardig hoe weinig doortastend daesh was bij hun bezoek aan uw huis. Leden van daesh zeiden uw moeder dat uw "broer met zijn werk moest stoppen en dat ik hen moest vervoegen" (NPO, P.14). Hoewel de daeshleden uw moeder de zeer agressieve boodschap meegaven dat u bij weigering gedood zou worden, kon uw moeder hen vervolgens bijzonder gemakkelijk afschepen, door te zeggen "dat ze niets wist en dat ik het huis 's ochtends vroeg had verlaten [...] En toen daesh wegging kwam mijn moeder naar ons toe" (NPO, P.16). Dat daesh zich op zo'n makke wijze om de tuin liet leiden door uw moeder is bijzonder weinig overtuigend.

Opvallend genoeg kan u ook niet vertellen wat er verder nog allemaal is gebeurd. Daesh zou nog eenmaal naar uw huis gekomen zijn, waarbij ze uw huis zouden doorzocht hebben in hun zoektocht naar uw broer (NPO, P.17). Het is opmerkelijk dat u eerst verklaarde dat dit 2de bezoek ongeveer hetzelfde was als het 1ste bezoek, en dat u pas in tweede instantie verklaarde dat ze die 2de maal uw huis doorzochten (NPO, P.17). Meer informatie over dit 2de bezoek, laat staan over andere gevolgen van uw vermeende problemen, hebt u niet. Nochtans vroeg u aanvankelijk nog aan uw moeder en vrouw hetgeen er nog gebeurd was na uw vertrek uit Afghanistan, maar "mijn moeder spreekt over die zaken niet met mij [...] Ook al vroeg ik het, dan zou ze me geen antwoorden geven [...] Ik vroeg het haar, maar ze gaf me geen antwoord" (NPO, P.17-18). Het is bijzonder opmerkelijk dat uw familie informatie zou achterhouden en dat ze u niet op de hoogte brengen van eventuele andere acties van daesh (NPO, P.17-20). Het dient gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Dat uw familie u niet zou inlichten, is niet te verzoenen met het feit dat zij u naar België stuurden om internationale bescherming te vragen omwille van problemen met daesh (NPO, 14). Hierdoor kan er redelijkerwijze van uw familie worden verwacht dat ze u inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu deze informatie van belang kan zijn voor uw verzoek om internationale bescherming. Dergelijk gebrek aan interesse in de evolutie van uw persoonlijke problemen doet afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder dient erop gewezen te worden dat redelijkerwijze van een kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Omdat u de informatie omtrent dat 2de bezoek van daesh "al uit hen sleuren" moest, vroeg u uw moeder en vrouw vervolgens niet meer of daesh later nog was gekomen naar uw huis (NPO, P.19). Hoewel uw broer via uw familie ook informatie had over deze vermeende problemen met daesh, sprak u met hem nooit over uw problemen (NPO, P.19-20). U hebt "het ook niet gevraagd aan de zoon van mijn langs moederszijde" of daesh naar het huis van H. Eh. (...) is gekomen (NPO, P.22). Dat u nali et er inlichtingen over in te winnen getuigt van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging. Het feit dat uw moeder en vrouw u eventuele problemen zouden verzwijgen, zijn slechts blote beweringen die bovendien op zich geen verschoning vormen voor uw nalaten u omtrent de evolutie van uw voorgehouden problemen sinds uw vertrek te informeren. U had immers zelf aangegeven dat u ook via uw broer of neef u had kan informeren over deze evolutie. Dit klemt des te meer daar u verklaarde dat u tijdens telefonische contacten met uw broer en neef geheel niet informeerde naar eventuele problemen sinds uw vertrek.

Ten slotte waren ook uw verklaringen over de organisatie van uw reis opmerkelijk. Toen daesh voor het eerst naar uw huis gekomen was, was u bij H. Eh. (...). Diezelfde dag werd u door uw moeder

geïnformeerd over de rekruteringspoging van daesh. De volgende dag wist H. Eh. (...) opvallend veel te bewerkstelligen: "Hij ging 's ochtends weg en kwam in de late namiddag terug. Hij had met iemand regelingen getroffen en stuurde me weg" (NPO, P.14). In die dag zou Eh. (...) een smokkelaar gevonden hebben, de financiering van uw reis met uw broer A. (...) geregeld hebben, en de betalingsmodaliteiten bij een geldwisselaar in orde gebracht hebben (NPO, P.23-24). Aangezien uw vertrek uit Afghanistan geheel onverwacht was, is het opmerkelijk dat Eh. (...) dit alles zo snel kon organiseren. Vooral de financiering van uw reis, die uw broer A. (...) voor zijn rekening nam, blijkt een mysterie. Hoewel u schat dat uw reis in totaal 8.000-10.000 dollar of euro gekost heeft, hebt u geen idee waar A. (...) dit geld vandaan haalde: "Nee ik weet het niet. Ik wilde niet weten over het geld" (NPO, P.24). Weinig overtuigend verklaarde u dat u uw broer daar niet eens naar kan vragen, omdat hij zou "overstuur geraken, omdat ik naar geld zou vragen en niet naar hem" (NPO, P.25). De herkomst van dat geld kon u overigens "niets schelen" (NPO, P.25). U speculeerde dat het kon zijn dat A. (...) "een stuk van het land heeft verkocht, [...] dat hij het goud van mijn vrouw heeft verkocht, [...] dat hij leende van zijn vrienden" (NPO, P.24). Dat Eh. (...) in een voor- en namiddag de organisatie, financiering en betaling van uw reis zou geregeld, betreft reeds een onwaarschijnlijk huzarenstukje. Het is weinig geloofwaardig dat A. (...) in diezelfde dag nog eens land of goud zou verkocht hebben, of een grote som geld bij vrienden kon lenen. Dat u bovendien niets weet over deze organisatie en financiering ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen, zelfs integendeel. De taskara van uw vader heeft slechts betrekking op diens identiteit, een element dat in bovenstaande beslissing niet ter discussie staat. Uit uw taskara en die van uw broer blijkt echter dat u een jaar ouder zou zijn dan A. (...) (taskara VZ, taskara A. (...), groene map, zie administratief dossier; voor vertaling, zie NPO, P.25). U zou volgens deze taskara's dus de oudere broer van A. (...) zijn. Nochtans verwees u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS consequent naar uw "oudere broer" (NPO, P.23-24). Aldus werpen deze documenten een heel ander licht op uw broer zijn identiteit. Bovendien zou A. (...) volgens zijn taskara in 1386 volgens de Afghaanse kalender (21 maart 2007 tot 19 maart 2008) 10 jaar oud zijn. Dit houdt in dat A. (...) ten tijde van uw vermeende problemen in april 2019 hoogstens 22 jaar oud was. Deze vaststelling indachtig is het onmogelijk dat uw broer toen "al bijna 12 jaar" zijn werk deed, zoals u had aangegeven (NPO, P.15). Overigens wist u opvallend weinig te vertellen over het werk van uw broer, behalve dan dat hij sergeant bij de ANP was, die gevestigd was in het 8ste politiedistrict van Jalalabad (NPO, P.6-7). Hoewel er geen sprake was van onwil vanwege uw broer om over zijn werk te praten, had u verder "geen informatie" over de inhoud van diens werk (NPO, P.7). Omwille van deze schaarse informatie, en vooral omwille van de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de identiteitsdocumenten van A. (...) kan er door het CGVS niet vanuit worden gegaan dat A. (...) effectief voor de ANP werkte. Deze tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en documenten ondergraven bovendien de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

U legde voorts nog enkele kopies neer van werkdocumenten van A. (...). Aan deze documenten kan echter geen waarde worden gehecht. Immers kunnen dergelijke documenten enkel dienstig zijn bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en

nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze

reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen

gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Vooreerst benadrukt verzoeker dat niet wordt betwist dat hij een Afghaanse staatsburger is en dat hij afkomstig is uit het dorp Sadatman, behorend tot het district Kot, gelegen in de provincie Nangarhar.

Vervolgens tracht verzoeker de weigeringsmotieven aangaande de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas te weerleggen, waarbij ingaat op de bevindingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de rekruteringspoging door Daesh, het vergaren van informatie over de verdere evolutie van zijn problemen, de organisatie van zijn vlucht uit Afghanistan en de tewerkstelling van zijn broer.

Vervolgens kaart verzoeker de machtsgreep van de taliban in augustus 2021 en zijn verwestering aan. In het verzoekschrift wordt aangestipt dat verzoeker Afghanistan heeft verlaten in 2019 en meer dan twee jaar in Europa verblijft, wat hem de tijd gunde om zich aan te passen aan de Westerse wereld met zijn manier van leven, denken en mentaliteit. Verzoeker beklemtoont zich te hebben aangepast aan de Westerse levensstijl en licht toe dat hij Nederlands en Engels spreekt. Hij geeft tevens aan dat hij veel Belgische vrienden heeft, werkt in een carwash en perfect is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Het is ondenkbaar om terug te keren naar Afghanistan aangezien hij omwille van zijn verwestering zal worden vervolgd door de taliban maar ook door de Afghaanse samenleving.

Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een asielaanvraag te hebben ingediend en zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de Westerse wereld, zal volgens verzoeker een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, a fortiori sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de sharia-wet.

Daarnaast stipt verzoeker aan dat er nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders en verwijst hij naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 maart 2022.

Verzoeker meent dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden gegund.

In het kader van de subsidiaire bescherming gaat verzoeker vervolgens in op de algemene situatie in Afghanistan, waarbij hij uitgebreid landeninformatie aanhaalt.

Wat betreft de humanitaire crisis in Afghanistan stelt hij dat deze wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban en duidelijk het directe en indirecte gevolg is van het optreden van actoren zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte voert verzoeker een omstandig betoog inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij voert aan dat er sprake is van incorrecte of gemanipuleerde informatie over de realiteit ter plaatse en analyseert het willekeurig geweld in Afghanistan met verwijzingen naar algemene informatie met als conclusie dat het land zich bevindt in een situatie van gewapend conflict en willekeurig geweld.

Verzoeker citeert en verwijst doorheen zijn verzoekschrift naar landeninformatie en rechtspraak, en voegt consulteerbare weblinks toe.

2.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker volgend stukken toe: OSAR "*Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»*" van 26 maart 2021, met verwijzing naar een weblink (stuk 3) en een werkcontract van hemzelf (stuk 4).

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 6 februari 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 toe en verwijst naar:

- EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- EUAA "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023.

3.2. Op 9 februari 2023 maakt verzoeker overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota over waarbij hij documenten voegt betreffende de tewerkstelling van zijn broer, met name de taskara van zijn broer (stuk 1), foto's van zijn broer in uniform (stuk 2), foto's van verzoeker met zijn broer (stuk 3), alsook een nieuw werkcontract ter ondersteuning van zijn verwestering en integratie in België (stuk 4).

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele, objectieve en onpartijdige wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast

de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan door Daesh te worden vermoord. Hij zou immers gevlucht zijn uit Afghanistan nadat Daesh hem wilde rekruteren omdat zijn broer voor de overheid werkte, met name de Afghaanse Nationale Politie (hierna: ANP).

5.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek een aantal documenten voorgelegd, waaronder zijn taskara, de taskara's van zijn broer en vader, alsook werkdocumenten van zijn broer (AD CGVS, map met documenten).

De Raad herinnert eraan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen (RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet-authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.

In dit kader herhaalt de Raad dat uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (AD CGVS, map met landeninformatie, COI Focus *“Afghanistan: corruptie en documentenfraude”*, 14 januari 2021) blijkt dat er sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude in Afghanistan waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid.

Verzoeker brengt geen informatie aan die hierop een ander licht kan doen schijnen.

Aan de Afghaanse documenten die verzoeker voorlegt, namelijk de taskara's van verzoeker, zijn broer en zijn vader alsook aan de werkdocumenten van zijn broer, kan dan ook maar een beperkte bewijswaarde worden gehecht.

Deze bewijswaarde wordt in casu nog meer aangetast nu verzoeker hiervan slechts kopieën voorlegt. Kopieën kunnen immers gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk worden gefabriceerd, zijn gemakkelijk manipuleerbaar en kunnen bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt.

Daarenboven wijst de commissaris-generaal terecht op tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen over zijn broer en de gegevens op de taskara's van hemzelf en van zijn broer die op het CGVS werden

voorgelegd. Deze tegenstrijdigheden doen verder afbreuk aan de bewijswaarde van deze documenten (AD CGVS, stuk 5, map met documenten): *"Uit uw taskara en die van uw broer blijkt echter dat u een jaar ouder zou zijn dan A. (...) (taskara VZ, taskara A. (...), groene map, zie administratief dossier; voor vertaling, zie NPO, P.25). U zou volgens deze taskara's dus de oudere broer van A. (...) zijn. Nochtans verwees u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS consequent naar uw "oudere broer" (NPO, P.23-24). Aldus werpen deze documenten een heel ander licht op uw broer zijn identiteit. Bovendien zou A. (...) volgens zijn taskara in 1386 volgens de Afghaanse kalender (21 maart 2007 tot 19 maart 2008) 10 jaar oud zijn. Dit houdt in dat A. (...) ten tijde van uw vermeende problemen in april 2019 hoogstens 22 jaar oud was. Deze vaststelling indachtig is het onmogelijk dat uw broer toen "al bijna 12 jaar" zijn werk deed, zoals u had aangegeven (NPO, P.15). Overigens wist u opvallend weinig te vertellen over het werk van uw broer, behalve dan dat hij sergeant bij de ANP was, die gelegerd was in het 8ste politiedistrict van Jalalabad (NPO, P.6-7). Hoewel er geen sprake was van onwil vanwege uw broer om over zijn werk te praten, had u verder "geen informatie" over de inhoud van diens werk (NPO, P.7)."*

Door in het verzoekschrift erop te wijzen dat hem tijdens het persoonlijk onderhoud amper vragen werden gesteld over de tewerkstelling van zijn broer en dat hij wel documenten voorlegde, brengt verzoeker geen concrete en ernstige elementen aan die een ander licht werpen op de voormelde vaststellingen van de commissaris-generaal, laat staan deze weerleggen. Verzoeker licht immers niet toe welke elementen met betrekking tot de beweerdte tewerkstelling van zijn broer hij alsnog had kunnen voorleggen in het kader van zijn persoonlijk onderhoud en betwist verder niet dat er tegenstrijdigheden zijn tussen zijn verklaringen en de identiteitsdocumenten van zijn broer en hemzelf. De commissaris-generaal kon gelet op de schaarse informatie, maar vooral wegens de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en de voorgelegde documenten, redelijkerwijze besluiten dat er *"niet vanuit [kan] worden gegaan dat A. (...) effectief voor de ANP werkte"*.

Bij aanvullende nota voegt verzoeker een tweede taskara van zijn broer toe (stuk 1), voorzien van een vertaling door een beëdigde vertaler. Uit deze vertaling blijkt dat deze taskara 19 december 1992 als geboortedatum van zijn broer aanduidt. Op de eerste taskara werd evenwel vermeld dat zijn broer in 2007-2008 een leeftijd van 10 jaar had, wat betekent dat hij omstreeks 1997-1998 zou zijn geboren. Er is aldus duidelijk een discrepantie tussen beide taskara's.

Verzoeker stelt ter terechtzitting dat de tweede taskara diegene is op basis waarvan zijn broer in dienst zou zijn getreden; zijn moeder zou thuis een kopie hebben gevonden en deze naar verzoeker hebben gestuurd. Het origineel zou zich bij de Afghaanse overheid bevinden; het stuk dat verzoeker nu bij aanvullende nota voorlegt is dus niet meer dan een kopie van een kopie, wat de bewijswaarde ervan al ten zeerste relativeert. De eerste taskara die hij bij het CGVS voorlegde is een taskara die *"later"* *"zomaar"* werd opgemaakt opdat zijn broer iets bij zich kon hebben, waarbij verzoeker betoogt dat in Afghanistan niet naar geboortedata wordt gekeken maar wel naar hoe oud iemand eruit ziet. Voorgaand betoog is niet ernstig en kan bezwaarlijk gelden als een coherente en aannemelijke uitleg die de opmerkelijke verschillen tussen beide taskara's kan verklaren. Bovendien, indien zijn broer in 1992 zou zijn geboren, dan zou hij in 2019 een leeftijd van 27 jaar hebben, wat nog steeds niet strookt met verzoekers verklaringen dat zijn broer toen reeds 12 jaar werkzaam was bij de ANP (NPO, p. 15, 24) en tot de 12de klas naar school ging (NPO, p. 5, 25). Dit alles wordt nog meer op losse schroeven gezet waar het overplaatsingsformulier van zijn broer vermeldt dat hij in het Afghaanse kalenderjaar 1373 zou zijn geboren (NPO, p. 25), wat wederom een andere geboortedatum is dan diegene vermeld in de twee voorgelegde taskara's.

De Raad herhaalt dat de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en de voorgelegde documenten alsook tussen de documenten onderling de geloofwaardigheid van het relaas andermaal ernstig ondergraven. Het voorgaande bevestigt dan ook nogmaals dat er niet van kan worden uitgegaan dat verzoekers beweerdte broer A. daadwerkelijk voor de ANP werkte.

Wat betreft de foto's die door verzoeker bij aanvullende nota worden neergelegd (stukken 2 en 3), stelt de Raad vast dat op basis van deze foto's niet kan worden opgemaakt of de afgebeelde persoon effectief verzoekers beweerdte broer A. betreft. Gelet op de zeer beperkte bewijswaarde van de voorgelegde identiteits- en werkdocumenten met betrekking tot zijn broer, de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en de voorgelegde documenten alsook tussen de documenten onderling, kan uit de foto's niet dienstig worden afgeleid wat de identiteit is van de man die erop staat afgebeeld, noch wat zijn eventuele band met verzoeker is. Er liggen geen bijkomende bewijskrachtige elementen voor die op voldoende wijze ondersteunen dat de man met wie verzoeker staat afgebeeld daadwerkelijk zijn broer betreft, zodat deze man om het even wie kan zijn. Bovendien kan aan privé-foto's slechts een beperkte bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Deze foto's volstaan op zich dan ook niet om aannemelijk te maken dat zijn beweerdte broer A. daadwerkelijk voor de ANP

werkte en wegen niet op tegen voormelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en de voorgelegde documenten alsook tussen de documenten onderling.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en beperkte bewijswaarde niet om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

De Raad zal daarom verder nagaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijken geven van een gegronde vrees voor vervolging.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

5.3. Vooreerst wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoeker niet de waarheid heeft verteld over zijn leeftijd.

In het kader van het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 27 oktober 2020 in opdracht van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie, werd verzoekers leeftijd vastgesteld op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, hetgeen betekent dat niet kan worden uitgesloten dat verzoeker op die datum evengoed 19,5 jaar oud was (AD CGVS, beslissing Dienst Voogdij). Dit leeftijdsonderzoek wijst uit dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek op 30 september 2020 alleszins niet 16 jaar oud en minderjarig was, zoals hij heeft voorgehouden toen hij verklaarde op 15 oktober 2003 te zijn geboren (zie bijlage 26). Er ligt zelfs een verschil van minstens 3 jaar tussen verzoekers beweerde leeftijd op basis van zijn geboortedatum en zijn minimumleeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek.

Hieruit volgt dat verzoeker zich onterecht voordeed als minderjarige. Aangezien zijn leeftijd een essentieel element vormt van verzoekers identiteit, heeft deze vaststelling reeds een negatieve weerslag op zijn algehele geloofwaardigheid. In zijn verzoekschrift voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer.

Daar verzoekers algehele geloofwaardigheid reeds is aangetast, heeft dit tot gevolg dat ook aan zijn overige verklaringen niet zomaar geloof kan worden gehecht.

Naast de vaststelling dat er niet van kan worden uitgegaan dat verzoekers beweerde broer A. daadwerkelijk voor de ANP werkte, zijn er verschillende elementen in zijn verklaringen die de geloofwaardigheid van zijn relaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten door Daesh eveneens verder aantasten en onderuit halen, zoals hierna zal blijken.

5.4. Zo wijst de commissaris-generaal er terecht op dat het opmerkelijk is dat verzoeker, ondanks het feit dat hij goed op de hoogte is van het reilen en zeilen in zijn district, geen kennis heeft over andere personen die Daesh wilde rekruteren en zelfs nog nooit had gehoord van andere gevallen van gedwongen rekrutering zoals de zijne (NPO, p. 22). Verder is het weinig aannemelijk dat Daesh verzoeker wilde rekruteren net omdat zijn broer voor de overheid zou werken aangezien het daardoor veel waarschijnlijker is dat verzoeker niet op dezelfde ideologische lijn zat als Daesh. Daar bovendien talloze mensen uit zijn district voor de overheid werkten, waarvan verzoeker meerdere wist op te noemen (NPO, p. 27-28), is het al even onduidelijk waarom Daesh specifiek verzoeker, de beweerde broer van een gewone sergeant van de politie, wilde rekruteren. Dit alles ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van het relaas.

Verzoeker tracht in het verzoekschrift nog uit te leggen dat hij een doelwit was voor Daesh omdat deze zijn familie wilde straffen voor de beweerde tewerkstelling van zijn broer en zijn broer onder druk wilde zetten om zich aan te geven, waardoor er dus geen sprake was van loyaliteit maar wel van dwang. Dit is niet meer dan een a posteriori poging van verzoeker om te trachten zijn eerdere verklaringen aannemelijk te maken, die niet kan overtuigen. Immers, zijn betoog verklaart nog steeds niet waarom hij specifiek werd uitgekozen voor rekrutering en om een voorbeeld te stellen. Waar talloze mensen uit zijn district voor de 'ongelovige' overheid werkten, waarvan verzoeker meerdere wist op te noemen, kan worden aangenomen dat Daesh deze of hun familieleden dan ook zou willen straffen. Verzoeker heeft echter van niemand anders gehoord die door Daesh zou worden gerekruteerd, hetgeen de ernst van deze argumentatie onderuit haalt, te meer hij nalaat uiteen te zetten waarin zijn situatie dan zou verschillen van de situatie van andere personen met familieleden die voor de overheid werkten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verklaart dat Daesh geen wapens geeft aan personen die gedwongen zijn gerekruteerd maar dat zij deze drogeren en gebruiken om zelfmoordaanslagen te plegen, is dit niet meer dan een blote bewering die op geen enkele wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd en bovendien geen afbreuk doet aan bovenvermelde bevindingen.

5.5. Waar de commissaris-generaal nog terdege wijst op het toevallig en weinig doortastend karakter van de werkwijze van Daesh, slaagt verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in hier anders over te doen denken.

Hij ontkent stellig dat er sprake is van toeval en verklaart dat hij heel vaak naar zijn neef ging, soms elke dag. Zulks kan echter niet uit verzoekers verklaringen afgeleid tijdens het persoonlijk onderhoud worden afgeleid, integendeel. Verzoeker gaf aan dat zijn neef naar zijn dorp kwam, met de vraag om samen naar het dorp van zijn neef te gaan (NPO, p. 23). Mocht verzoeker wel elke dag naar zijn neef gaan, zoals hij in voorliggend verzoekschrift voorhoudt, dringt zich hier de vraag op waarom zijn neef dan naar hem toe zou zijn gegaan met de vraag naar zijn dorp te komen. Dat dit net op de dag is waarop Daesh schijnbaar uit het niets naar zijn huis kwam, is zoals de commissaris-generaal terecht bemerkt, opmerkelijk toevallig en weinig aannemelijk. Samengenomen met de overige gedane vaststellingen, ondermijnt deze bevinding verder de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas. Verzoeker werpt hier met zijn a posteriori betoog geen ander licht op.

Ter verklaring voor de weinig doortastende manier waarop Daesh bij het eerste bezoek aan hun huis is tewerk gegaan, geeft hij aan dat er toen enkel vrouwen aanwezig waren; Daesh kon hen als vrouw niets aandoen en kon het huis ook niet binnentreden. Verzoeker weet evenwel niet te overtuigen: hij gaf immers te kennen dat Daesh bij hun tweede bezoek hun huis wél was binnengekomen en had doorzocht ondanks het feit dat het opnieuw zijn moeder was die hen te woord stond en er veel vrouwen aanwezig waren (NPO, p. 17-20). De bijkomende verklaringen van verzoeker waarbij hij wijst op de controle die Daesh had over zijn regio en Daesh-leden waarschijnlijk dachten dat zij verzoeker hoe dan ook konden terugvinden, zijn niet meer dan loutere veronderstellingen waarmee hij tracht het beweemde gebeuren alsnog aannemelijk te maken, maar overtuigen allerminst, gelet op de geuite doodsbedreigingen indien verzoeker Daesh niet ging vervoegen.

5.6. De vaststelling dat verzoeker nagenoeg geen informatie bezit over de gebeurtenissen na zijn vertrek, zoals op omstandige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, versterkt het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen. Zijn betoog in het verzoekschrift dat zijn vrouw en zijn moeder hem niet ongerust willen maken en dus niet vertellen over wat er gebeurt in Afghanistan, kan hiertoe niet als verschoning dienen. Er mag redelijkerwijze worden verwacht dat zijn familie weet dat verzoeker er alle belang bij heeft om over alle (actuele) informatie te beschikken in het kader van zijn beschermingsverzoek waardoor redelijkerwijs kan worden aangenomen dat zij net wel alle mogelijke informatie zouden meegeven en hem inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen.

De Raad meent verder dat het voor een verzoeker normaal is dat hij zoveel mogelijk moeite doet om de evolutie van zijn persoonlijke problemen op te volgen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen uit zijn land van herkomst die bij hem een vrees doen ontstaan. Waar hij benadrukt dat hij wel degelijk heeft geprobeerd meer informatie in te winnen bij zijn moeder en vrouw, gaat hij eraan voorbij dat hij heeft nagelaten zich verder te informeren bij zijn broer en bij zijn neef over deze vermeende problemen met Daesh, terwijl hij wel contact had met zijn broer tot één à twee maanden voor zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS (NPO, p. 19, 20) en nog steeds contact heeft met zijn neef (NPO, p. 22). Nochtans is deze informatie essentieel om zijn vrees correct te kunnen inschatten. Verzoeker stelt in voorliggend verzoekschrift nog dat er na het tweede bezoek waarschijnlijk niets meer is gebeurd omdat de Daesh-leden weten dat hij niet meer in Afghanistan verblijft, maar komt met dergelijk lichtvoetig betoog niet verder dan loutere veronderstellingen waarmee hij overigens geen ander licht werpt op zijn gebrek aan interesse, gelet op zijn nalaten verdere inlichtingen hierover in te winnen. Dergelijke laconieke houding en gebrek aan interesse in de evolutie van zijn persoonlijke problemen doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dienaangaande en onderstreept ook naar het oordeel van de Raad de ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

5.7. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat volgende vaststellingen van de commissaris-generaal correct en pertinent zijn en ook steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker slaagt er niet in deze te verklaren, te weerleggen, in een ander daglicht te plaatsen. Ze worden dan ook integraal overgenomen:

“Vooreerst dient er te worden gewezen op verschillende opmerkelijke elementen omtrent de vermeende rekruteringspoging van daesh. Zo is het bijzonder opvallend dat u niemand anders kende die daesh had getracht te rekruteren, en dat u zelfs nog nooit gehoord had van andere gevallen van gedwongen

rekrutering zoals het uwe (NPO, P.22). Nochtans was volgens u de reden dat daesh u wilde rekruteren omdat "mijn broer voor de ongelovige overheid werkte en dat ik nu voor hen moest werken" (NPO, P.21). Het is daarbij weinig aannemelijk dat daesh u wilde rekruteren, net omdat uw broer voor de overheid werkte. Het werk van uw broer indachtig is het immers veel waarschijnlijker dat u niet op dezelfde ideologische lijn als daesh zat, dan omgekeerd. Toen u werd gevraagd waarom u een geschikte kandidaat voor daesh zou zijn, gezien uw broer zijn werk, was uw antwoord allerm minst verhelderend: "Toen deed ik niets anders. Ik was gewoon in het huis toen ze hoorden over mijn broer die voor de overheid werkte" (NPO, P.21). Aangezien er bovendien talloze mensen uit uw district voor de overheid werkten, waarvan u er overigens meerdere wist op te noemen (NPO, P.27-28), is het al even onduidelijk waarom daesh specifiek u, de broer van een gewone sergeant van de politie, wilde rekruteren. Dat u van niemand anders gehoord had die door daesh gerekruteerd zou worden, hoewel u goed op de hoogte bleek van het reilen en zeilen in uw district (NPO, P.26-29), ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het verloop van deze rekruteringspoging kan evenmin overtuigen. Enerzijds dient er te worden gewezen op het toevallig karakter van de door u beschreven gebeurtenissen. Net op de dag waarop daesh schijnbaar uit het niets naar uw huis kwam, kwam uw neef "naar mijn dorp, en hij zei om naar zijn dorp te gaan" (NPO, P.23). Dit toeval is bijzonder opmerkelijk. Anderzijds is het merkwaardig hoe weinig doortastend daesh was bij hun bezoek aan uw huis. Leden van daesh zeiden uw moeder dat uw "broer met zijn werk moest stoppen en dat ik hen moest vervoegen" (NPO, P.14). Hoewel de daeshleden uw moeder de zeer agressieve boodschap meegaven dat u bij weigering gedood zou worden, kon uw moeder hen vervolgens bijzonder gemakkelijk afschepen, door te zeggen "dat ze niets wist en dat ik het huis 's ochtends vroeg had verlaten [...] En toen daesh wegging kwam mijn moeder naar ons toe" (NPO, P.16). Dat daesh zich op zo'n makke wijze om de tuin liet leiden door uw moeder is bijzonder weinig overtuigend.

Opvallend genoeg kan u ook niet vertellen wat er verder nog allemaal is gebeurd. Daesh zou nog eenmaal naar uw huis gekomen zijn, waarbij ze uw huis zouden doorzocht hebben in hun zoektocht naar uw broer (NPO, P.17). Het is opmerkelijk dat u eerst verklaarde dat dit 2de bezoek ongeveer hetzelfde was als het 1ste bezoek, en dat u pas in tweede instantie verklaarde dat ze die 2de maal uw huis doorzochten (NPO, P.17). Meer informatie over dit 2de bezoek, laat staan over andere gevolgen van uw vermeende problemen, hebt u niet. Nochtans vroeg u aanvankelijk nog aan uw moeder en vrouw hetgeen er nog gebeurd was na uw vertrek uit Afghanistan, maar "mijn moeder spreekt over die zaken niet met mij [...] Ook al vroeg ik het, dan zou ze me geen antwoorden geven [...] Ik vroeg het haar, maar ze gaf me geen antwoord" (NPO, P.17-18). Het is bijzonder opmerkelijk dat uw familie informatie zou achterhouden en dat ze u niet op de hoogte brengen van eventuele andere acties van daesh (NPO, P.17-20). Het dient gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Dat uw familie u niet zou inlichten, is niet te verzoenen met het feit dat zij u naar België stuurden om internationale bescherming te vragen omwille van problemen met daesh (NPO, 14). Hierdoor kan er redelijkerwijze van uw familie worden verwacht dat ze u inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu deze informatie van belang kan zijn voor uw verzoek om internationale bescherming. Dergelijk gebrek aan interesse in de evolutie van uw persoonlijke problemen doet afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder dient erop gewezen te worden dat redelijkerwijze van een kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Omdat u de informatie omtrent dat 2de bezoek van daesh "al uit hen sleuren" moest, vroeg u uw moeder en vrouw vervolgens niet meer of daesh later nog was gekomen naar uw huis (NPO, P.19). Hoewel uw broer via uw familie ook informatie had over deze vermeende problemen met daesh, sprak u met hem nooit over uw problemen (NPO, P.19-20). U hebt "het ook niet gevraagd aan de zoon van mijn langs moederszijde" of daesh naar het huis van H. Eh. (...) is gekomen (NPO, P.22). Dat u naliet er inlichtingen over in te winnen getuigt van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging. Het feit dat uw moeder en vrouw u eventuele problemen zouden verzwijgen, zijn slechts blote beweringen die bovendien op zich geen verschoning vormen voor uw nalaten u omtrent de evolutie van uw voorgehouden problemen sinds uw vertrek te informeren. U had immers zelf aangegeven dat u ook via uw broer of neef u had kan informeren over deze evolutie. Dit klemmt des te meer daar u verklaarde dat u tijdens telefonische contacten met uw broer en neef geheel niet informeerde naar eventuele problemen sinds uw vertrek."

5.8. Verzoekers verklaringen over de organisatie van zijn reis weten tot slot evenmin te overtuigen. De commissaris-generaal motiveert terdege: "Toen daesh voor het eerst naar uw huis gekomen was, was u

bij H. Eh. (...). Diezelfde dag werd u door uw moeder geïnformeerd over de rekruteringspoging van daesh. De volgende dag wist H. Eh. (...) opvallend veel te bewerkstelligen: "Hij ging 's ochtends weg en kwam in de late namiddag terug. Hij had met iemand regelingen getroffen en stuurde me weg" (NPO, P.14). In die dag zou Eh. (...) een smokkelaar gevonden hebben, de financiering van uw reis met uw broer A. (...) geregeld hebben, en de betalingsmodaliteiten bij een geldwisselaar in orde gebracht hebben (NPO, P.23-24). Aangezien uw vertrek uit Afghanistan geheel onverwacht was, is het opmerkelijk dat Eh. (...) dit alles zo snel kon organiseren. Vooral de financiering van uw reis, die uw broer A. (...) voor zijn rekening nam, blijkt een mysterie. Hoewel u schat dat uw reis in totaal 8.000-10.000 dollar of euro gekost heeft, hebt u geen idee waar A. (...) dit geld vandaan haalde: "Nee ik weet het niet. Ik wilde niet weten over het geld" (NPO, P.24). Weinig overtuigend verklaarde u dat u uw broer daar niet eens naar kan vragen, omdat hij zou "overstuur geraken, omdat ik naar geld zou vragen en niet naar hem" (NPO, P.25). De herkomst van dat geld kon u overigens "niets schelen" (NPO, P.25). U speculeerde dat het kon zijn dat A. (...) "een stuk van het land heeft verkocht, [...] dat hij het goud van mijn vrouw heeft verkocht, [...] dat hij leende van zijn vrienden" (NPO, P.24)." Deze bevindingen worden eveneens door de Raad overgenomen.

Aangezien verzoekers vertrek uit Afghanistan geheel onverwacht was, is het weinig aannemelijk dat zijn oom op een dag tijd een smokkelaar zou hebben gevonden, de financiering van zijn reis met zijn broer A. zou hebben geregeld, en de betalingsmodaliteiten bij een geldwisselaar in orde zou hebben gebracht (NPO, p. 23-24). De loutere bewering in het verzoekschrift dat er in zijn regio veel smokkelaars aanwezig waren en het dus gemakkelijk was om via-via zijn vertrek te regelen, verklaart nog steeds niet hoe dit alles – en niet enkel het vinden van een smokkelaar – in zo'n kort tijdsbestek kon worden geregeld. Ook de stelling dat de kost van de reis niet volledig op de eerste dag diende te worden betaald, doet hier geen afbreuk aan en neemt zijn onwetendheden over de organisatie en de herkomst van het geld waarmee de smokkelaar werd betaald evenmin weg.

5.9. De voorgelegde documenten worden niet aangevuld en geruggesteund door geloofwaardige verklaringen. De inhoud en beperkte bewijswaarde van deze documenten wegen niet op tegen de opeenstapeling van inconsistenties, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in verzoekers verklaringen die hierboven worden vastgesteld.

Het geheel aan verzoekers verklaringen en documenten in acht genomen, gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal, dat aan de voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en dat verzoekers beweerde vrees voor vervolging door Daesh bij terugkeer naar Afghanistan bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt.

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen niet dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan problemen kende met de taliban; nergens tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS haalde hij zulke problemen aan. Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties, noch blijkt dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan in het vizier van de taliban zou komen. Immers, in zoverre verzoeker heden voorhoudt ook een vervolgingsvrees te koesteren ten aanzien van de taliban omwille van de beweerde tewerkstelling van zijn broer, wijst de Raad erop dat gelet op wat voorafgaat er in deze stand van zaken niet van kan worden uitgegaan dat verzoekers beweerde broer A. daadwerkelijk voor de ANP werkte.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.10. Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op de staatsgreep van de taliban in augustus 2021 en zijn verwestering. Hij vreest ook, bij terugkeer, als "afvallige" of "ongelovige" te worden beschouwd.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25

e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"* – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in het gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die

worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die *"verwesterd"* zijn, of als *"verwesterd"* worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk zijn verwesterd. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*.

Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

In dit geval zal de Raad nagaan of verzoeker daadwerkelijk is verwesterd dan wel bij terugkeer naar Afghanistan een verwestering zal worden toegeschreven, alsook nagaan of ten aanzien van hem omwille van een (toegeschreven) verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten vervolgens zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

5.11. Verzoeker wijst erop dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2019 en hij intussen perfect is geïntegreerd in de Belgische samenleving, doch hij laat na in zijn verzoekschrift enig concreet element voor te leggen waaruit kan blijken dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd, zoals hierna zal blijken.

Verzoeker maakt vooreerst nergens aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet in concreto aangetoond.

De Raad herhaalt in deze verder dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Leeftijdsonderzoek heeft uitgewezen dat verzoeker, gelet op de aangegeven standaarddeviatie, heden een volwassen man is, die in 2019 op meerderjarige leeftijd uit Afghanistan vertrok. Hij was aldus reeds gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij in België aankwam, waarbij hij niet aantoonde dat hij deze niet langer kent. Verzoeker was landbouwer, is daar getrouwd en heeft twee kinderen. Uit dit alles blijkt dat verzoeker volop deelnam aan de Afghaanse samenleving.

Verzoeker stelt heden “*perfect geïntegreerd*” te zijn maar laat na deze beweerde integratie toe te lichten of te concretiseren, laat staan te staven. Waar hij verwijst naar zijn verwestering en westerse manier van leven, denken en mentaliteit, laat hij eveneens na enige concrete persoonlijke invulling te geven aan de voorgehouden verwestering. Zijn zeer summiere betoog in het verzoekschrift mist de nodige concretisering, uitwerking en onderbouwing om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen. Het loutere gegeven dat verzoeker Belgische vrienden heeft en dat hij Nederlands en Engels spreekt, hetgeen hij niet staft, toont op zich geen daadwerkelijke verwestering aan, noch volstaat dit om een toegeschreven verwestering aannemelijk te maken. Uit de arbeidsovereenkomsten die verzoeker bij zijn verzoekschrift en aanvullende nota (stuk 4) voegt, blijkt enkel dat hij in België is tewerkgesteld, zelfredzaam is en in zijn levensonderhoud voorziet. Een arbeidsovereenkomst toont op zich echter geen daadwerkelijke verwestering aan. Evenmin kunnen verzoekers tewerkstelling en de aard ervan op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken; alleszins laat verzoeker na dit op enige wijze in concreto uiteen te zetten. De duur van zijn verblijf in België sinds september 2020 is, gelet op wat voorafgaat, verder niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op zijn verklaring dat hij nog contact heeft met zijn familie (zie infra). Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in een westers land, zonder meer, maakt verzoeker dan ook geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Dat hij zich niet meer opnieuw kan aanpassen aan de Afghaanse manier van denken en de Afghaanse samenleving, wordt aldus niet aangetoond.

Verzoeker duidt verder nergens in concreto aan dat er in zijn hoofd sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor

hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én gevisieerd of vervolgd.

Met zijn zeer summier betoog maakt verzoeker geheel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als verwesterd, ongelovige of spion dan wel 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert. Verzoeker geeft er geen blijk van zich Westerse opvattingen of gedragingen eigen te hebben gemaakt.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie van stigmatisering of discriminatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker nog een familienetwerk heeft in Afghanistan (NPO, p. 3-4, 7-8) en dat hij nog in contact staat met zijn familie, meer bepaald met zijn vrouw, moeder en zussen alsook zijn neef (NPO, p. 6-7, 22). Er blijkt daarbij niet dat zijn familie problemen heeft gekend, louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met criminaliteit, zoals afpersing of ontvoering, bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofd van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Wat betreft verzoekers betoog in het verzoekschrift over het leven onder talibanbewind en de strikte toepassing van de sharia, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

De beoordeling van het risico is bijgevolg afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden; hij moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er voor hem omwille van het talibanbewind een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer bestaat. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

Wat betreft de verwijzing naar verschillende van zijn arresten, brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan deze arresten ten grondslag lagen, kunnen worden vergeleken met de feiten die de thans voorliggende zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

5.12. De Raad besluit in navolging van bovenstaande dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij louter omwille van zijn verblijf in Europa zal worden vervolgd of gevisieerd door de taliban, al dan niet omwille van een (toegeschreven) verwestering.

6.3. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Gelet op een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor of actoren.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, in het verzoekschrift en de aanvullende nota, kan niet worden vastgesteld dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan alsnog escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het verzoekschrift louter verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Voor zover verzoeker laat gelden dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan kan worden gelijkgesteld met de extreme humanitaire situatie in Somalië in 2011 zoals in de zaak Sufi en Elmi, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-facto-regering aanwezig, met de-facto-ministers en -functionarissen (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest Sufi en Elmi nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil

met de situatie die in voormeld arrest werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landen-informatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd. Bovendien werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven nu de vroegere donorlanden geen zaken willen doen met de talibanregering, die door geen enkel land wordt erkend, en de taliban weigeren concessies te doen, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij voert niet aan noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven

of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA "Afghanistan. Security Situation", augustus 2022, p. 62).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1164 werden gecodeerd als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"*.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *"willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict"*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43).

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er willekeurig geweld is in deze provincie dat evenwel geen hoog niveau bereikt, waardoor er een hoge mate aan individuele elementen is vereist om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023 (p. 136-138).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd nu er recente rapporten van augustus en november 2022 alsook van januari 2023 werden voorgelegd, of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

Vervolgens rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan, en in het bijzonder de provincie Nangarhar, verzoekers regio van herkomst, voor hem dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze provincie een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Deze bevindingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

6.6. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift is doorspekt met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

8. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het redelijkheidsbeginsel blijkt.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES